



Дамян Дамянов  
Среднощна лирика

Не питай все защо до късно свети  
Прозорецът на будната ми стая.  
На светло пишат всичките поети,  
Макар че в мрак тъгуват и мечтаят.  
Налудничави, зли и неспокойни  
Те най-спокойни или пък най-умни  
Се чувстват само в оня миг, във който  
мъртвилото расте и става думи.  
Тогава тишината е най-бистра,  
Най-чист – листът и мисълта – най-ясна.  
И всички думи, гласове и мисли  
Заемат своето най-точно място.  
Не питай все защо до късно свети  
Едната моя лампа в тъмнината,  
Че ако ангел слезе от небето,  
Без нея как намерил би земята?

КРАЙ

© Дамян Дамянов

Източник: Словото  
Набиране: Валентина Димитрова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8055>]